

skržaka; zakaj dosti dolgo nas je že razveseljeval in že osem dnij vsodbujal k slavi božji.“ Takoj odleti mali pevček in se ne prikaže več, da natančno izpolni željo in voljo svetnikovo.

XLVI.

Ko se je nekoč sv. Frančišek z bratom Leonom sprehajal po vrtu, sta slišala slavca peti. Frančišku so veliko tolažbo v srce vlivali njegovi ganljivi glasi. Svetnik poprosi brata Leona, naj tudi ptičku odgovarja in poje slavo Bogu. Brat pa se izgovarja, da ima slab glas. Sedaj začne Frančišek sam odgovarjati slavcu in nadaljuje tako do večera; tedaj pa mora prenehati ter z neko sveto zavistjo prizna, da ga je premagala drobna ptičica. Nato veli še pevčku zmagovalcu, naj mu prileti na roko, ga pohvali, da je tako lepo pel, in mu dá hrane. Ljubeznivi ptiček kar noče odleteti; poslovi se šele tedaj, ko mu svetnik zapové.

Sreča mladinskih let.

(Piše Fr. Kralj.)

VII. Prve hlačice.

Prav za prav prebiva vsa človeška sreča v srcu, in od ondod prešinja vsega, da se zazna tudi na zunaj, kajti po pesnikovih besedah „v tvojih prsih se leskeče Zvezda tvoje sreče.“ Ali odkod pride v človeško srce? Zveza mej zunanjim in notranjim človekom je prav ozka, in človek dobiva večinoma vse utise notranje sreče od zunaj. Večinoma, pravimo, ker vedno ni tako; saj duševna sreča, o koji smo zadnjič govorili, ni pojav ali posledica zunanjih utisov. Če pa velja to o vsakem človeku sploh, koliko bolj še o mladini, ki ima v svoji duši le malo zunanjih utisov, a zato ti krepkeje delujejo, so trajnejši in močnejši za mladinsko srečo.

Odrasel človek se bo pač malo menil — če ni ravno posebno nečimeren — za novo obleko, še jezi ga morda, ker si jo mora drago plačevati, a drugače je pri mladini.

Mladino veseli marsikaj, za kar je odrasel človek popolnoma brezbrizen. Mladinsko duševno obzorje je ozko; ker mu je torej pogled v zunanji svet zastrt, zanima ga tembolj lastni, domači svet. Otrok ni prijatelj skupnosti, le to ga veseli, kar ima sam. Saj veste vsi, da mora imeti svojo lastno žlico, skledico, mizico in druge stvari. Gorjé onemu, ki bi se česa polastil: jok bi bil takoj pri hiši. Tako ga veseli tudi lastna obleka, in posebno prve hlačice.

Ko je malo odrastel, tako da je že videl na klop pri peči, in je zapazil, da ima sosedov Janko, ki je bil njegove velikosti, že pravcate hlačice, postala je tudi njemu koteninasta suknjica pregrda, da ne rečem, sramotilna. Govoriti je znal ravno toliko, da je mogel nadležno in neprestano prositi,

zato se je vedno držal materinega krila in moledoval, naj mu kupijo hlačiice. Zraven tega se je tudi v suknjici prav krepko drsal po klopeh in tleh, da bi je bilo prej konec.

Toda kljub temu, da znajo otroci dobro prositi, ni imel sreče pri materi. Rekli so mu, da bo dobil hlačiice, ko bo začel v šolo hoditi, starejši bratje so mu še to upanje uničili, češ, da bo v suknjici v šolo hodil. O, da bi vedeli, kolikrat se je jok razlegal tiste čase iz one-le hiše.

A napočila je za našega malička milejša dôba. Suknjica je začela kazati neusmiljeno luknje in glasno klicala, da vse na svetu mine. Mati so uvideli, da je njih „mali“ odrastel suknjici. Zato mu rekó nekega dné: „No, pa pojdi sitnost sitna z menoj k staremu Gašperju, da ti pomeri hlače.“

Kaj je vse sledilo tem besedam, mi ni treba praviti. Saj veste sami, kakšno čustvo vas navdaje, kadar se vam izpolni želja, po kateri ste dolgo in dolgo hrepeneli.

In šla sta k Gašperju, ki je bil tiste čase najboljši krojač. Lepo belkasto blago so mati zbrali, in naš znanček je zabičal še posebej, da morajo imeti dva žepa za pipec in druge igrače, lepo svetle gumbé, in posebno, da ne smejo biti — preklane.

In čudno. Stari Gašper je bil to pot čudovito mehak, in mu je vse naredil po volji in želji. Saj pa je tudi hodil vsaki dan povpraševat, kdaj bodo narejene, da ga je moral krojač večkrat z merilom popoditi. V soboto jih pa sam krojač prinese, in mati so mu dali zasluženó dvajsetico. O kako rad bi jih bil naš junak precej pomeril, a jih ni smel. Drugi dan — v nedeljo — naj začne nositi prve hlačiice! Dolgo ni mogel zaspati tisto noč in v sanjah so mu rojile po glavi hlače, kako mu jih jemlje starejši brat.

Po dolgi noči pa je zazoril zaželeni dan, ko bo slekel detinsko suknjico — tovariši so mu nagajili, da ima „kikljo“ — in bode oblekel otroške hlačiice. No, saj so imeli mati dovolj opravila ž njim. Lepo umiti ga je bilo prej treba in počesati. Pa še obuti se ni sam znal, da so se mu vsi smijali.

Končno so ga mati vendar-le srečno oblekli.

To vam je bil junaček! Še domači pes ga je oblajal, ker ga ni bil vaju v taki obleki. On se je pa gledal kot pravcati osmi čudež sveta, in kar srce se mu je smejalo samega veselja. Ni vedel, kaj bi gledal, ali hlačiice, ali brata, ali mater.

Komaj so ga dobro napravili, že jo je udrl po vasi, da se pokaže sosedovemu Janku, raznim tetam in stricem, botru in botri.

Prišel je na prag, prijel se za hlačiice in začel klicati: „Teta, teta, jaz imam pa nove hlačiice!“

Tako je prehodil vso vas, bahaje se s svojimi novimi hlačicami. Popoldne so ga mati vzeli s seboj v cerkev. A presrečen, vsled novih hlačic ni nič molil; vedno se je okrog oziral, če ga kdo vidi v njegovih hlačicah. Ali vidite, kako je že mlad lahko bahat! Mati so ga drezali, opominjali in svarili, pa ni mnogo izdalo.

Bil je pa vendar tudi skrben za svojo obleko. Vedno je brisal vsak madež in vsako gubo pogladil. Tako je delal vsaj prvi dan. Pozneje jih in

bil več tako vesel in čez nekaj tednov so že kazale toliko proslavljene hlačice — nemile luknje. Torej je tudi tega veselja bilo kmalu konec. Mnogo hlačic je še naš junak dobil, a nobenih ni bil več tako vesel kot prvih.

Pri tem pa ne smemo pozabiti na glavno otroško napako v obleki, na nečimernost, da jo v mladih srcih skrbno zatiramo. Pojavlja pa se posebno rada pri deklicah, dasi tudi dečkom ni neznana.

Lahko je vesel mlad deček nove obleke, lahko in prav za prav mora tudi skrbeti, da je čedno in lepo oblečen, a prevzetan ne sme biti nikdar na svojo obleko, niti druge zaničevati, ki morda niso tako bogato oblečeni, kot je sam.

Vzgojiteljem in učiteljem je navadno to vedno dobro znamenje, če ni otrok rad umazan in razcapan, ampak skrbi za čedno obleko. Dobro znamenje je, — pravim — ker kaže, da bo skrbel tudi, da pride kmalu do last-

nega kruha. Kako prijetno se odlikuje lepo in čedno oblečen otrok, tudi če je zašit, od raztrganega in umazanega! Ravno tako nam je pa tudi mnogo bolj všeč ponižno oblečen otrok, kot prevzetnež, ki méni, da živi samo zaradi lepih oblačil na svetu.

Po vzgledu skrbnega in ponižnega otroka se tudi vi, mladi čitatelji, ravnajte in gotovo boste srečni, kajti ponižnost je jedna glavnih krepostij dobre mladine.

Za ravnilo in svarilo naj vam bodo vedne besede sv. Duha, ko pravi v svetem Pismu: „Gnjusoba je Gospodu sleherni prevzetnež.“ (Pregovori 16. 5). In na drugem mestu: „Nikar se ne bahaj s svojim oblačilom, in tudi se ne povišuj!“ (Sirah 11. 4.) Tako bodi!

Bogastvo in beda.

(Povest. — Spisal E. Lampe.)

IV.

Zalosten je bil ta popoldan za Murnikove. Doma sta čakala oče in mati sina, radovedna, kako novico bo prinesel. Prestrašila sta se njegovega bledega, brezupnega obraza, in kar strmela sta, ko jima je povedal svojo zgodbo. Za hip nista vedela roditelja, pri čem da sta, tako čudno se jima je zdelo to, Tonček pa je skril glavo v blazino materine postelje in tiho jokal.

„Kaj si pa naredil? Ali si se tako nespodobno vedel?“ vskipel je oče.

„Ne, ne, prav tako sem govoril, kakor ste mi rekli vi, da se mora z gospodi.“

„In kako je z denarjem? Moj Bog, deček pomisli, kak zločin je tatvina! Zakaj se nisi opravičil?“

Dečku je bilo še bridkejšo, ko je mislil, da ga imajo tudi stariši za zločinca. Mati pa se potegne zanj in dé:

„Zmota je, zmota, le pomiri se Tonček, in še jedenkrat povej, kako je bilo, da se zmenimo.“

Iz nova je povedal Tonček, kako je bilo. Roditelja sta se prepričala, da je njiju sin nedolžen, a kako bi se popravila zmota? Najboljše bi bilo, da gresta oče in sin skupaj k gospodu Staniču, a bali so se, da ju ta niti govoriti ne bode pustil.

Iz tega mučnega položaja vzdrami nesrečno družinico prišlec, ki jih pozdravi prijazno: „Bog daj dober dan! Kako se vam godi? Ali je bolje, kaj?“

Bil je gospod župnik, ki je hodil rad obiskovat bolnike svoje fare, da se je prepričal o njihovem stanju in pomagal, kjer se mu je zdelo potrebno.

Pa danes ni slišal veselega odzdrava; čudno se mu je zdelo, da se vsi tako v zadregi spogledujejo. „Ali vas je zadela zopet kaka nesreča, oče Murnik?“ vpraša gospod sočutno.